

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 2021-07-08 עופר ואח' נ' בנגן-רינגל

בפני כב' השופטת נסרין עדוי

1. עליזה עופר
2. יעל עופר

התובעות

נגד

מיה בנגן-רינגל

הנתבעת

פסק דין

האם פרסום בפורום אינטרנטי שפלוני הוא "בעל מוניטין של אדם בלתי מאוזן בנפשו", "מטורף", ש "כולם מאסו בו", ש "שקרי נבזיים", ש "סגנונו וולגארי", "מופרע", "חסר כל", וש "אף אחד לא יודע איך להיפטר ממנו", מהווה פרסום לשון הרע כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"). והאם הכפשות קודמות מצד התובעות – כנטען על ידי הנתבעת - שהכעיסו את הנתבעת וגרמו לה לתסכול רב, דבר שהוביל לפרסום הנ"ל, יכולות לעמוד להגנת הנתבעת.

בתיק לא נשמעו הוכחות, והצדדים הסמיכוני ליתן פסק דין מנומק על סמך החומר הקיים בתיק.

התובעות הינן אם ובתה שמקדישות חלק מזמנן לטיפול התנדבותי בחתולי רחוב נטושים. כחלק מפעילותן זו, נטלו התובעות חלק בפעילויותיה של עמותת חובבי החתולים בישראל (להלן: "העמותה") שהנתבעת משמשת כדוברת שלה.

ביום 9.2.08 מתחה התובעת 2 ביקורת על שיטת המענה הטלפוני בעמותה. הנתבעת טוענת, כי ביקורת זו הייתה בלתי מוצדקת ומנותקת מהמציאות. ביקורת זו הכעיסה אותה וחייבה תגובתה על פי הפרסום נשוא התביעה. הנתבעת טוענת, כי הביטויים הנ"ל הם אמת. ומכל מקום, עומדת לה הגנת תום הלב על פי סעיף 15 לחוק.

מתצהירי הצדדים, אין חולק, כי הדברים הנ"ל פורסמו במסגרת פורום העמותה, אשר נמצא באתר האינטרנט "תפוז". אכן, הנתבעת, כפרה בטענות התובעות כי המדובר בפורום רחב, ולשיטתה, מדובר בפורום מצומצם, יחד עם זאת, ברי כי הפרסום הגיע למספר אנשים מלבד התובעות עצמן, ובכך, מתקיימות דרישות סעיף 2 לחוק.

עוד, הנתבעת אינה כופרת בדברים נשוא הפרסום הנ"ל. אין ספק, כי הביטויים הנ"ל עונים על הגדרת לשון הרע על פי סעיף 1 לחוק.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 2021-07-08 עופר ואח' נ' בנגן-רינגל

על כן, בנסיבות, אין חולק כי הנתבעת אחראית כלפי התובעות מכוח סעיף 7 לחוק.

האם קמה לנתבעת הגנה הפוטרת אותה מאחריותה הנ"ל?

למותר לציין, כי הפרסום הנ"ל אינו נופל למסגרת הפרסומים המותרים המנויים בסעיף 13 לחוק.

הנתבעת לא הוכיחה כי עומדת לה הגנת "אמת בפרסום" על פי סעיף 14 לחוק. טענתה בהקשר זה נותרה בגדר טענה סתמית וללא כל ביסוס.

האם בנסיבות ניתן לומר, כי הפרסום נהנה מהגנת תום הלב על פי סעיף 15? האם ניתן לראות בנסיבות דנן, כי המקרה נופל לגדרו של סעיף 15 (3) לחוק ו/או 15 (4) ו/או 15 (5) ו/או לגדרו של סעיף 15 (10) לחוק כטענת הנתבעת?

כמפורט בתצהירי עדות ראשית שהוגשו מטעם הנתבעת, דרישותיהן של התובעות מהעמותה, עברו כל גבול. פניותיהן לעמותה היו מוגזמות. התובעות קיבלו סיוע מהעמותה יותר מאשר כל חבר אחר. התובעות הכבידו בפניותיהן אל העמותה ואל חברי העמותה, וחרף זאת, התובעות תמיד זכו לאוזן קשבת וקיבלו סיוע מהעמותה. התובעות לא היססו להתקשר לבית הנתבעת ולחברים אחרים בעמותה, גם בשעות הלילה המאוחרות בכדי לבקש סיוע. לטענת הנתבעת, הביקורת ו/או ההאשמות שהתובעת 2 הטיחה בעמותה ובתפקוד חברי העמותה, חייבה תגובתה על פי הפרסום נשוא התביעה.

כאמור, בתיק לא נשמעו הוכחות, אך לצורכי הדיון, אצא מתוך הנחה כי הדברים נכונים הם. וודוק: הנחה אמרתי, ולא כממצא עובדתי. ובכן, בהנחה כי אלו הם פני הדברים, האם יש בכך כדי לספק לנתבעת הגנה טובה שיהא בה כדי לפטור אותה מאחריותה כלפי התובעות בעקבות הפרסום?

דומה כי התשובה לכך הינה בשלילה.

סעיף 15 (3) לחוק מעניק הגנה לפרסום שנעשה בתום לב כדי להגן על עניין אישי כשר של עושה הפרסום. הגנה זו מותנית בשני תנאים; העושה האמין באמיתות הדברים שנכללו בפרסום, ושהפגיעה אותה צפה העושה בזמן הפרסום לא חרגה מהסביר לאור הפגיעה שאותה הוא ביקש למנוע, וזאת כמצוות סעיף 16 (א) לחוק. (ראו לעניין זה, ע"א 211/82 ננסי נ' פלורו, פ"ד מ (1), 210).

סעיף 15 (10) לחוק מעניק הגנה לפרסום שנעשה רק כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן. ברם, הגנה זו מוגבלת אך ורק לתגובות סבירות לאותה לשון הרע.

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 2021-07-08 עופר ואח' נ' בנגן-רינגל

בנסיבות, ומבלי להביע עמדה שמא הנתבעת האמינה כי הדברים נשוא הפרסום אמת הם, ומבלי להביע עמדה שמא הביקורת שנמתחה על ידי התובעת 2 באשר למענה הטלפוני בעמותה מהווים לשון רע אם לאו, ברי כי הפרסום שנעשה כתגובה לאותה ביקורת – כטענת הנתבעת – חרג מהסביר לאור הפגיעה שהנתבעת ביקשה למנוע. ניתן להגיב לאותה ביקורת, ולהסביר היטב את פעילות העמותה והיקף הסיוע שניתן לתובעות, מבלי להשתמש בביטויים פוגעניים כדוגמת הביטויים שהשתמשה בהם הנתבעת בפרסום נשוא התביעה.

סעיפים 15 (4) ו- 15 (5) אינם רלוונטיים לענייננו, ועל כן, מיותר לקיים דיון באשר לתחולתם בענייננו.

למען הזהירות בלבד, אציין רק כי הגנות אלו אף הן מוגבלות לתגובות סבירות. ומשמצאתי, כי בנידון דידן, תגובתה של הנתבעת חרגה מגבולות הסביר, אזי ברי כי הגנות אלו אינן עומדות לנתבעת, ולו מטעם זה בלבד.

התובעות טענו, כי במעשיה הנ"ל פגעה הנתבעת בשמן הטוב. לא זו אף זו: התובעות טוענות כי תוצאותיו של אותו פרסום הייתה ניתוק כל קשר בין תובעות לבין העמותה, ניתוק הנמשך עד עצם היום, אך בסופו של יום, התובעות לא טענו כי נגרמו להם נזקי ממון מעבר לפגיעה בשמן הטוב.

על כן, לאור האמור לעיל, ובהתחשב בעובדה כי המדובר בהערכת פגיעה בכבוד שלא גררה בעקבותיה נזק ממוני, בהתחשב בטענת הסרק של "אמת בפרסום" והתנהגות הנתבעת לאחר הפרסום, ובהתחשב בחומרת לשון הרע, הנני מחייבת את הנתבעת לשלם פיצוי בסך של 2,000 ₪ לכל אחת מהתובעות, בצירוף סך של 1,000 ₪ בגין שכ"ט עו"ד ובתוספת מע"מ כחוק בגינו, וכן בצירוף אגרת בית משפט.

הסכומים הנ"ל ישולמו תוך 30 יום מהיום, אחרת ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, כ' תשרי תשע"א, 28 ספטמבר 2010, בהעדר הצדדים.

נסרין עדו', שופטת

בית משפט השלום בחיפה

ת"א 2021-07-08 עופר ואח' נ' בנגן-רינגל

1

2